

RHYZELIUS, ANDREAS OLAVI

En om sin själs odödlighet och kropps
oförgängelighet i trone förwiszad
christens af sex pärlor sammansatt
dygda-krants, til skyldigt äreminne och
öfwerwäldigande tröst ämnad at
lämpas in uppå probsti

1760

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

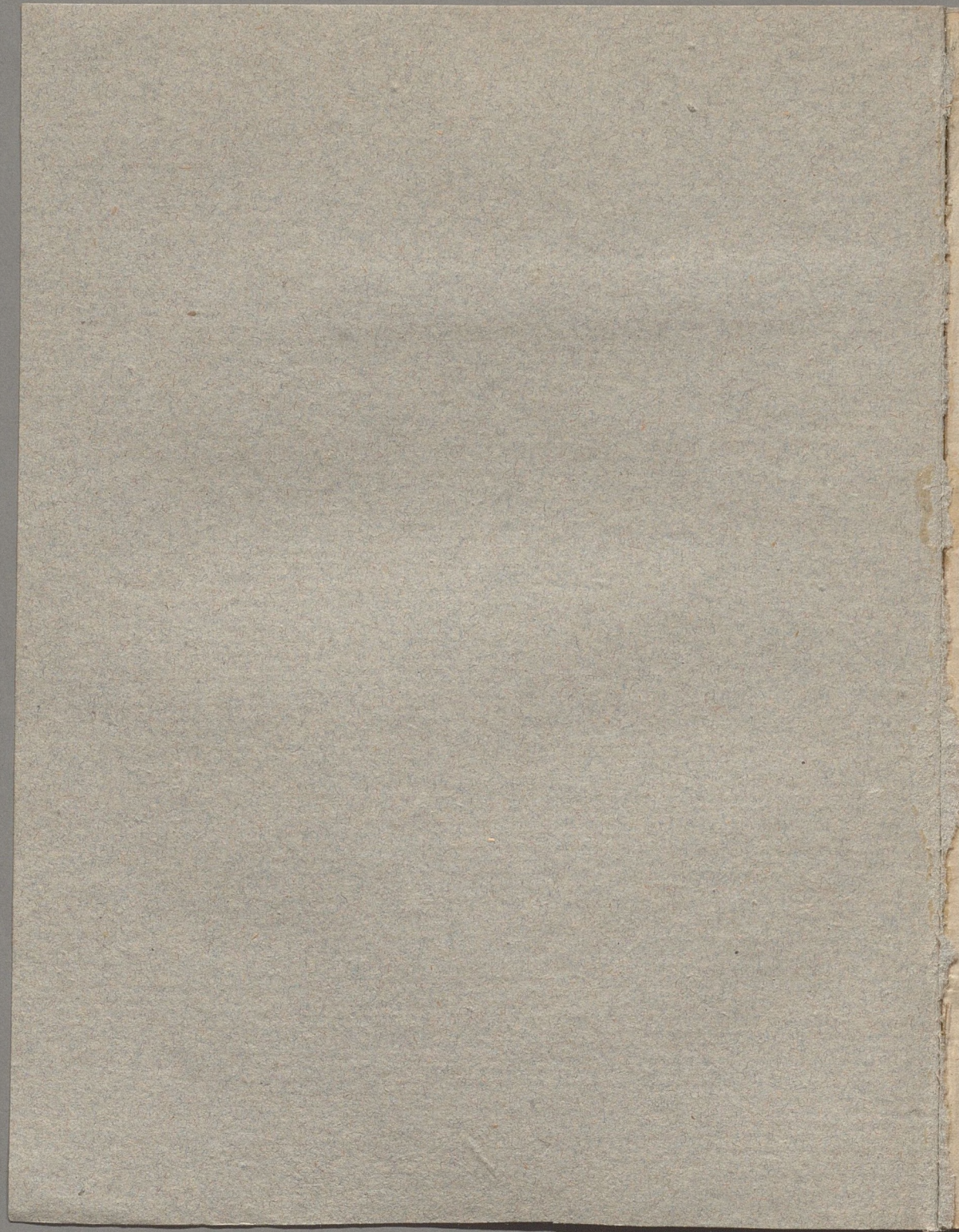
Ev. A.

Likpred.
Före 1900.

1700-1829

R y d e l i u s, Christina. 1760.

En om sin Själs odödlighet och
kroppss oförgängelighet

I Trone förvisad Christens

Uf Sex Pärlor sammansatt

Dygda = Krants,

Til skyldigt åreminne och öfvermåldigande tröst

Ämnad at lämpas

Iu uppå

Probstinnon och *Lector* Kon,

Högåreborna och Dygdådla,

Uu Saliga,

**S:II CHRISTINA
RYDELIA,**

Prim. Theol. Lect. Probst och Kyrkjoherdans

M. JOHAN. SPARSCHUCHS,

I hjertelig sorg, genom en salig död, den 4
Septembr. år 1760 ifråfallna åch: a Wän och Maka,

Når han,

Uti Linköpings Domkyrko, d. 16 i samma månad begrofs,

Uf then gamla och therunder sjuknanda

Doct. **ANDREA OL. RHYZELIO,**

Bisshop i Linköping.

På hennes 59, och hans 83 ålders år.

LINKÖPING, Tryckt hos Cal. Bidrefegrens Enka.

Prim. Theol. Lectori, Probst och Kyrkoherdan
Högärowördiga och Höglärda

M. JOH. SPARSCHUCH,

Öfwer sin sednare, trogna, kära och hulda
Makas död

I hjertelig sorg och saknad stadda,

Samt

Hennes i bittra tårar efterlemnada

Barn, Söner och Döttrar, Fränder
och Wänner,

Til öfwerwäldigande tröst;

Men Henne

Til wälförtjent och ewärdelig äminnelse

Ur thenna ensaldiga Predikan ämnad,

Fast för påkommen swaghet icke hållen;

Doct på trägen begäran til Trycket lemnad

Uf

AuctORE.

I. N. J. C. D. N.

Jag beder sidsst, o JESU Christ, at tu tin hand ej tager
 Från mig i nöd, när jag med död skal sluta mina dagar,
 Låt då ditt ord, som är kundgiordt, mig tro och styrka gifwa;
 At jag hos dig ewinnerlig i himmelsk frögd må blifwa *)!

Så gör jag nu alla dagar, och så göra här efter hela thenna
 Herrans menighet, i Guds Faders och Guds Sons och
 Guds then Heliga Andas helgande och wälsignande namn,
 Amen!

FÖREBENDELSE.

Mig, som midt i döden än är, ändock jag än lef-
 wer, hafwer Prim. Theol. Lector, wid thetta
 Kongl. Gymnasium, Probstien och Kyrkjoher-
 den i Skeda M. JOH. SPARSCHUCH anmodat,
 jag wille jordfästa, med tjenlig lifpredikan, hans i ägtenskapet
 älskeliga, i döden bitterligen begrättna och therefter högt och
 länge saknada maka, then i lifstiden Högådla och Dygderi-
 ka, nu wist ewigt saliga, Fru CHRISTINA RYDELIA. Jag,
 som alltid haft swärhet wid at neka mina wänner någon tjenst,
 har, ehurn öfwer alla närwarande jag mig swagast finner,
 thenna sysslan mig åtagit, under förmodan, at förlåtas och
 bes

*) N. 225: 8.

benågit uttydas måtte, om jag ej thet binner så göra, som jag gerna wille och borde.

Saliga Fru Probstinnan behöfwer icke at berömas, ehuru hon thet förtient, och thet androm til exempel och upmuntran tjena kunde; Anledning thertil kunde mig gifwa, såsom mig tyckes, nog beqwämlig, thesa Apostelens ord: Jag wil nu, at the unga enkör gifta sig, föda barn och stå hus före; intet tilfalle gifwande motståndaren til at tala illa *b*). Här har jag ämne til at anföra thet, som om en äkta maka med beröm kan sägas, och in på saliga Fru Probstinnan med sanning lämpas: enkannerligen, at hon fullgjort the tre stycken, som Guds Anda genom Apostelen i thet anförda språket af qwinnor äskar och wil hafwa, nämligen:

1. **Har hon varit gift.** Twenne gånger med stor heder, och aldeles obruten trohet och kärlek af och emot bägge sina Män; hwilkom hon varit bestånd af *H&K*ranom, och therföre af them mycket ädlare hällen, än aldrakosteliga *Stapärlor* *c*). Hennes sårar wid then förres, och then nu efterterleswande Makans wid hennes död och begrafning, gifwa ojäfachtigt bewis, at hennes sammanlefnad med bägge varit henne såsom ett Paradis, i hwilket hon gjort sinom mannom lust och icke ledt i alla sina lifsdagar *d*).

2. **Har hon födt barn och upfödt them;** varit, såsom ett fruktsamt winträd alt omkring i sitt hus, och haft sin barn, såsom oljeqwistar, stående omkring sitt bord *e*). Ansedt them, såsom en Guds wällsignelle; med tolamod uptagandes then wedermödo och sweda, som *GUD* för syndenes skull qwinnan pålagt *f*). Sina barn har hon icke retat til wrede, utan upfödt them i tucht och *H&K*rans förmaning *f*). Ifrån waggan in
pråge

b) I. Tim. 5: 14. *c*) Ord. 31: 10. *d*) v. 12. *e*) Psal. 128: 3. *f*) I. Mos. 3: 16. *f*) Eph. 6: 4.

präglat uti thein en san Gudsfruchtan och ren dygd, så hon uplätit sin mun med wisheit och på hennes tungo sunnits täckelig lära, therföre komma hennes söner up och hennes döttrar prisas ibland alla g). Andteligen.

3. Har hon stådt hus före, alltid med icke mindre waksambhet, än försichtighet och behaglighet. Hennes hushålsreglor hafwer Guds Ande sjelf skrifwit henne före uti OrdspåspråksBokens 31 Cap. Siärran ifrån girighet har hon, så som ett Kjöpmanskepp, hämtat sin bärning siärran efter; råkkt ut sin hand til rocken och hennes finger fattat tenen; utsträckt sina händer til the fattiga och sin hand them torstiga. Med ett ord: hennes hus har warit en Dygde-Schola; therföre har försimådaren, djefwulen, och the, som gerna gjöra hans begjår, icke haft tilfälle, om henne eller hennes hus och hushållning tala illa. Thetta Sal. Fru Probstinnons upförande gör, at hennes Man warder prisad i portarna, när han sitter när landsens Äldsta; samt ock gör, at han knapt tycker, sig kunna tilfyllest begråta och sakna sin genom döden frännryckta Måka, ej heller Barnen sin aldrakjärasta Moder.

Hela Församlingen, under hwars omdöme jag alt thetta ställer, wille, tillika med mig, önska, at wår HERas Jesu Christi Fader, barmhertighetens Fader och all hugswalelses GUD, wille så hugswala alla thesa bedröfwada, at the måge finnas hugswalada i thema thesas bedröfwelse. Swartil Sal. Fru Probstinnan tyckes welat gifwit anledning med then text, som hon i lifstiden haft til tänke-änne. Wi wilje thesas of betjäna; men hjelpe of GUD wår himmelske Fader med sin H. Anda! Wi bedje honom therom alle med hans Sons egen dyra bön, läsande i hans wällsignada namn: Fader wår, som äst ic.

A 3

TEX:

TEXTUS, Pred. B. 12: 7.

Su stoftet måste åter komma til jord igen, såsom thet warit hafwer; och anden til GUD igen, then honom gifwit hafwer.

INBÄNDE.

Konung Salomo, som ej allenast war öfwer alla wis; utan ock sökte efter mer wisheit, at han andra måtte lära; hafwer skrifwit våra texte-ord; ty må the wäl anses för at wara spjut och naglar, ja såsom gyllene äpple uti silfskaloin ^b). The äro fuller enkannerligen skrifne för them, hos hwilka mandelträdet blomstrar, gråshoppän förtynges, silstoget bortkommit, guldkällan utlupit, ämbaret gisnat och hiulet i stycker gått wid brunnen, thet är, för them gamlom och utleswadam; dock kunna the tjena andron til nyttig påminnelse. Hwar leswande menniska, särdeles hwar Christen, kan af them hämta sådana tankar, som bereda honom til en salig död och ewighet. Ut Sal. Fru Probstinnan thet gjort, och sina estersörjande anhöriga til tröst therom welat försäkra; thet har jag tänkt i enfaldighet föreställa, när jag förrut til något textens ordaförstånd korteligen wisat, huru han förer en menniska til at rätt tänka på hennes twänne wäsenteliga delar, Kropp och Själ.

a) På Kroppen, at han af GUD alsmächtig är skapad

b) Ords. 25: 11.

22112 (2) af

af jord til ewigt lif i); men genom djefwulens afwund fallen under then domen, at han skulle warda til jord igen. Dock har GUD af nåd funnit på råd, huru han åter skulle kunna komma til GUD igen, såsom til allas domare, at antingen i Christo genom trona ewinnerligen lefwa, eller för beständig otro til ewig död dömas. Si! så måste fuller stoftet komma til jord igen, theraf thet taget är; men dock tröstar en Christen sig med hoppet om thet ewiga lifwet. En Christen har af Texten anledning at tenka, at

B) Anden måste til GUD igen, then honom gifwit hafwer. Huru GUD gifwit menniskone andan berättar Moses, sågandes: at han inbläste uti hans näso en lefwande anda, och så wardt menniskan en lefwande siäl k); men huru hon, som af djefwulen wardt förförd til otro, olydno och affall, kan komma til GUD igen genom trona på Christum, är redan sagt; fast thet med tilfyllest tack, loff och glädje ick kan sägas. En Christen, som är fast i thenna läran om sina twänne wäsenteliga delar, kropp och siäl, kan theraf för döden, i döden och emot döden hämta mångdubbel tröst, och wara prydd med hwarjes handa dygder, af hwilka, såsom ächta pärlor, jag wil i en saldig wälmening

I. En Christens dygde-Krants sammansätta, och

II. Then samma in på Sal. Fru Probstinnan lämpa.

VOTUM. O! GUD för tina nåde, för mig på rättan ban.

Hjelp Christe från all wåde, jag annars fela kan;

Håll mig i trone fasta, i thenna onda tid:

Hjelp at jag ståds må hafva, til tig, min Herreblid! *)

Add. Tungo, minne, hog och sinne, styr och styrk ic.

AFHANDLINGEN.

En Christen menniska, som är aldeles försäkrad i trone

i) Wisb. I: 22. *) R. 412: 30.

om sin Kropps och själs ewiga odödelighet, är ägare af

A) Grundelig Kundskap om GUD, at han är alltings och hennes alsmächtige och allwise Skapare. Intet är af sig sielst, af en blott händelse och slumpewis tilkommit, såsom någre kåttare och försmådare drista sig mena och säga. Allt, litet och stort, är af Gudi Skapat och gjordt. Then thet tror, han har fullkomlig tröst och glädje i thenna Guds kändedom; ty han känner honom til alla the egenheter, som han om sig uppenbarar, och of nödwändige äro at weta til war salighet. En Christen menniska, som i trone är wiß om sin själs odödelighet, och sin Kropps oförgängelighet, äger

B) En oryggelig förtrostan på GUD, i följe af then förut nämnda kändedomen. Intet så swårt och försträcktigit kan möta eller tilstöta, themot han icke kan sig be-
 manna och befästa. Han säger med Isaph: om mig än Kropp och själ försmächtade, så äst tu dock GUD alltid min hiertans tröst och min del. Ty si! the, som ifrå dig wita, the skola förgås; men thet är min glädje, at jag håller mig til GUD, och sätter mitt hopp til HERAN HERAN ¹⁾. GUD är hans starkhet och tilflykt. En hjelp uti the stora bedröfwelser, som uppå komma. Therefore fruchtar han sig icke, om än werlden förginges och bergen mitt i hafwet sunke ²⁾. Hans minnesspråk är med Apostelen Paulo ett: är GUD med of, ho kan wara emot of ³⁾? En Christen menniska, som i trone är wiß om sin själs odödelighet, och sin Kropps oförgängelighet, äger

C) Innerlig fruchtan för GUD. När hon tänker på, huru GUD thet i begynnelsen Skapade skofket för syndenes skull dödade til döden; rådes hon för honom, som kan förderfwa både Kropp och själ i helfwetet ⁴⁾. Så som ett Guds nådabarn, fruchtar hon at göra GUD emot,

¹⁾ Ps. 73: 26, seq. ²⁾ 46: 2. ³⁾ Rom. 8: 31. ⁴⁾ Matth. 10: 28.

såsom en dygdig son sin kåra fader; men såsom en syndig menniska, wid hwilken synden lådar och uti bor, kan han aldrig undgå at fruchta för Guds wrede, som på synden följer; ty om wi icke syndade, så blefwe wi icke plågade och straffade. Hwar synden åker fram, står straffet bak på medan; therföre kan ingen Christen lefwa, såsom ej utan synd, utan fruchtan för Guds wrede, som i sig sielf är fäselig och försträckelig, och brinner til thet nedersta helfwetet o), om icke försörningen i Christo kommer emellan til förskoning. En GUD kånmande, på GUD förtröstande, och för GUD fruchtande Christen åger ett

D) Idkeligit hat til och fasa för djefwulen, som är syndenes, lögnenes, wredenes och dödsfens fader. Alle the, som honom lyda, tjena och följa i någon synd och theruti enwiskas emot alla them gifna afråd och warningar, stå icke nog til at beklaga i sin blindhet och raseri. En Christen, som har sig bekant djefwulens list och arghet, tror honom icke, om han än lofwade guldberg; ty han kånner honom, at han af begynnelsen varit en mandråpare, och sanningen är icke i honom; när han talar lögnen, talar han af sitt eget; ty han är lögnachtig och lögnenes fader p). Therföre om något år, som icke hatar djefwulen, och fasar för honom; honom uplyse GUD, och hele församlingen bedje för honom, at han må besinna sig ifrån djefwulens snarö, af hwilken han fången är efter hans wilja q). En om sin själs odödlighet, och sin kropps antingen saliga eller ofaliga oförgängelighet öfvertygad Christen, är ågare af

E) Siertelig ödmjukhet hos sig sielf. Ty han tänker therpå at han är stoft, gjord af jord, och skal til jord warda igen r). En slem träck then stund hon lefwer, är menniskan, och när hon är död, åta henne ormar och

B

o) 5. Mos. 32:25. p) Joh. 8:44. q) 2. Tim. 2:26. r) 1. Mos. 3:19.

och mastar /). Högfärd drifwer til alla synder; then thermed far, han kommer inong skyggelse åstad. Ther före hafwer Herren låtit högmod komma på fram, och på ändalyktone omstört thet /). Men ödmjukhet, then in- och utwärtas, är Gudi och menniskiom tåck, och them ödmjukom gifwer han sina nåd s). Anteligen är en om sin själs odödlighet, och sin kropps sälla eller osälla oförgångelighet öfwerlygad Christen, ågare af

F) Hoppets oryggeliga wisshet om bägges salighet i dödsstunden. Han hwarken med Saduceerne twiflar, mycket mindre nekar själsens odödlighet, och the dödas uppståndelse; ej heller med the Påwiska lofwar själarne någon tids luttring i Skärselden; utan tror wist och fast, at the i sielfwa dödsstunden komma thit, ther the ewinnerligen stola blifwa. Then läran, at själen kommer til GUD, när hon stiles ifrån kroppen, och altså är odödelig, är 1. wis och sann, 2. hugnelig för alla Gudfruchtiga; men 3. försträckelig för alla ogudachtiga; therföre neka the henne gernar). Then försäkran, som JESUS gaf then bostfärdiga röstwaren, försäkrar oss oswikeliga, at the rättfärdigas själar äro ifrån sidsta andedrägten i Guds hand, och intet dödsqwal kommer wid them u); och i thetta hoppets wisshet blande wi Christne wåra tårar wid the dödas grafwar, med thenna glädje-sång:

The som äro uti en rätt tro Afledne hafwa ingen oro,
Thes stole wi Herren GUD lofwa, The äro icke döde utan
sofwa.

Thet kroppen nu är utan anda, Kommer honom til ingen
wända,

Han skal honom igen bekomma Med större äro och fromma v).
Si! så har jag af wåra texte-ord, efter theas förstånd och
enfaldiga förklaring, utsökt och föreställt, til allas ytterligare
efter

N) Cyr. 10: 13. M) Ps. 15. s) 1. Pet. 5: 5. r) Luc. 23: 43.
u) Wisb. 3: 1. v) N. 401: 3.

eftersinnande, sex Christeliga dygder, af hwilka, såsom af så många ädla pärlor, när jag sammansätter en salig Christiens Dygda: Krants, så får jag anledning til at, och wil i ensaldig wälmening uti Predikans

SÄDWARA STYCKE,

Samma Dygda: Krants lämpa in på Sal. Fru Probstinnan *CHRISTINA RYDELLA*. Med wår text, efter thes ordaförstånd, som man honom gifwit, har thessa Saliga Fruen lemnat oss säker öfwerlygelse, thet hon i sin lifstid emot döden och i sielfwa döden warit en säll ägarinna af the Christeliga dygder, hwaraf, såsom af ächta pärlor, then framstälta Dygda: Krants blefwit sammansatt. The, som närmare kändt Fru Probstinnans sinnelag, hemseder och enskilda upförande, lära intet betänkande hafwa wid at prisa henne för at hafwa warit en Christelig ägarinna

A) Af grundelig kundskap om GUD, then hennes berömlige Fader i barndomen henne inpräglat med Konung Davids ord til Salomo: Och tu mitt barn, Christina, känn tina Fäders GUD och tjena honom af alt hjerta, och af en wälwiljog siäl w). Thessa kundskap har hon föröft och befästat i all sin tid, med Guds heliga Ords hörande, läsande och betrachtande under andächtig be-
djande; ty har hon kunnat beröma sig theraf, at hon kändt GUD för sin HELRE x) och Frälsare, och the-
uti ägt ett ewinnerligt lif y). Ägarinna har hon warit

B) Af en oryggelig förtrostan på GUD, hwilkens allmacht, trofasthet och sanning hafwer i all motgång och wederwärdighet warit hennes styrka, tröst och glädje, at hon kunnat siunga:

På min GUD i lif och döden har jag min förtrosthing satt:

Han har hulpt mig i nöden, och mig är mitt hjerta gläde.

Therför wil jag honom prisa, och städs tacka med min wisaz).

B 2

Ägar:

w) 1. Crön. 28: 9. x) Jer. 9: 24. y) Joh. 17: 3. z) R. 45: 7.

Agarina har hon ock varit

C) Af innerlig fruchtan för GUD, för hans Laas stränghet och vredes grymhet. Hon har fruchtat HER-
ran och wetit ifrån thet ondt är a), skaffandes med
fruchtan och båsman at hon måtte salig warda b).
GUD har hon haft för ögonen och i hiertat alla sina
lifsdagar; och tagit sig vara för at samtycka i nå-
gon synd c). Och thenna hennes Gudsfruchtan hafwer gjort,
at hon handlat wissliga i alla saker d). Agarina har
hon varit

D) Af idkeligit hat til och fasa för djefwulen.
Som hon haft sig bekant hans arghet, list och grymhet, så
har hon ej sielf allenast tagit sig för honom til vara; utan
ock flitigt warnat sina barn och husfolk för hans lister och kon-
ster e). Enkammerligen at the med swårjande ej honom skulle på-
falla; ty äro fåfänge eder hwarken hörde af hennes mun, eller
i hennes hus; utan theremot böner, åkallan, förböner och
tacksägelse, jämte psalmer, lofsånger och andeliga
wisor *), för hwilka djefwulen fusar och flyr. Agarina har
hon varit

E) Af en hjertelig ödmjukhet hos sig sielf, tänkan-
des altid på, at hon war stoft, mull och aska. Ehuru hon
haft thet hon kunnat både älskas och berömas före; har dock
hon thet icke welat weta; utan i ord, åtbörder, gång, klä-
der ic. wisat sig demödig ibland och emot andra; therföre har
ock henne hos högre och lägre aldrig truttit heder och kärlek.
Andteligen har Sal. Fru Probstinnan varit i all sin tid och
in i sielfwa döden agarina

F) Af hoppets oryggeliga wisshet om thet ewi-
ga lifwet. Som hon wetat med oryggelighet, på hwent
hon trodt; så har hon ock varit wis, at han för-
mådt bewara hennes förtrodde gods in til döds-
da:

a) Ords. 3:7. b) Phil. 2:12. c) Job. 4:6. d) Cyr. 19:18.
e) Cyr. 23:9, seq. *) I. Tim. 2:1, Eph. 5:19. f) 2. Tim. 1:12.

Dagen f). Thetta hopp, som har Christum til sin grund och Guds nådålfsten, som i Christo äro ja och amen, är osviteligit ff) och ödfwerwinneligit; ty kan then, som thet äger, med Apostelen wara wis, at hwarcken lif eller död them skal stila ifrå then Guds kärlek, som är i Christo Jesu wärom HXRca g). Thetta hoppet har warit Fru Probstinnans styrka och glädje i all ä kommande swaghet och sorg, och jämwäl i sielfwa döden, så hon om icke orkadt siunga, dock hemligen suckadt:

Äi kan mig döden och satans magt bedröfwa,

Min Jesus hafwer them all theras kraft beröfswadt;

När jag insomnar, han mig omfamnar,

Och förer mig til then trygga hamnen i glädjen h).

Sälunda, Älskelige åhörare! hafwer jag, under allas edart bewittnande, lempat en dyr Dygda-Krants in uppå wår saliga Christendoms Syster, Fru Probstinnan *CHRISTINA RIDELIA*. Hwaraf kunna göras these tre följande Porismata eller Slutsatser: nemligen

1. Hennes salighets wisshet och fullkomlighet; som redan fullligen är bewisad, at hon genom döden, såsom genom en beredd dörr, är ingången i thet rätta lifwit uti sig HXRcas och Frälsares Jesu Christi ewiga rike i), thet hennes själ redan ibland änglar och helgon, och kroppen, efter en rolig hwila i jorden, skal siunga sinom Gudi och Frälsare ett ewigt Halleluja och Amen.

2. The Kära Anhörigas öfwerwäldigande tröst i then sorg, som them nu timat. Sörja öfwer wänners dödesfall är tillåtit och lofligit; men icke såsom hedningar, the thet hwarcken GUD eller tröst hafwa k). Wi Christne bödre rätta wår sorg efter Guds sinne, sörja med the sorgande måtteliga med öfwerwäldig tröst; ty all hugswalelses GUD kan så trösta oss, at wi kunna trösta them, som äro i allahanda bedröfwelse med then tröst, thermed

B 3

GUD

ff) 2. Cor. 1:20. i. Cor. 3:2. g) Rom. 8:38. h) R. 411:9. i) 2. Pet. 1:12. k) 1. Theff. 4:1.

GUD of tröstar ^l). Låter thetta, I kära Sörjande wänner! Eder sagt warda. Här sörja Man och Barn en kändbar mistning och saknad; men dårar åro the, om the themed skada sin hälsa och upfåteligen utsluta then tröst, som **GUD** i sitt ord och med sin Anda rikeligen och öfwerflödeligen infånker. **GUD** bõr hafwa tack och pris för alt hwad han gjort hafwer och gjõr; ty thet år godt och wål gjort, fast thet of annorlunda tyckes. Fru Probstinnan år i dödsstunden wederfaren en så salig förlofning och så fullkomlig salighet, at bättre och större hwarken önskas eller nämnas kan; Förhensfull behåller edra själar med tolamod ^m), låter **GUD** behålla priset och sörger om intet högre, ån huru I med of och wi med eder måtte kunna lefwa wår tid, såsom Fru Probstinnan lefwat, och når wår stund kommer, dö såsom hon dödt; Kämpa en god kamp, fullborda loppet och hålla trona, warandes wise, at of år förwarad rättfärdighetenes trona ⁿ). Thetta alt gjõr en öfwerwåldigande tröst, then **GUD** besigle i alla sörjandes hiertan! Sör of allom, som esterlefwe, warde sidst thetta Porisma

3. Beredelse emot döden år i högsta måtton nödwändig och icke mindre nyttig. Alle, som lefwa naturligen, måste of dö naturligen, thet år ett gammalt förbund ^o). The som wisja undwika then ewiga döden, måste, så länge the lefwa, wara aldramåst omhygse, huru the måga bereda sig til at dö i Christo, når the genom döden skola öfwergifwa werlden. Hurudan then beredelsen bõr wara, kan af thenna ensaldiga betrachtelsen låras: nemligen at then, som wil dö saligen, måste i all sin lifstid, måst emot och uti sielwa döden, winlägga sig om at hafwa the sex nu nämnda och upräknade egenstaper eller dygder, på thet han i sin död må hafwa til prydnad then bestrefna Dygda-Krants. Honom år rådeligit och angelågit dageligen och stundeligen bedja, jämlikt med wår gjorda begynnelse:

Jag beder sidst, o! Jesu Christ, at tu tin hand ej tager
Från mig i nöd, når jag med död skal sluta mina dagar;
Låt då titt ord, som år kundgjort, mig tro och styrko gifwa;
At jag hos dig ewinnerlig i himmelft frögd må blifwa ^p).

A M E N.

l) I. Cor. I: 4. m) Luc. 21: 19. n) 2. Tim. 4: 7. o) Cyr. 14: 19.

p) R. 225: 8.

PER-

Sär en dygdig och Gudi behagelig siäl flitjes ifrån thetta ulla lefwernet, fordrar the efterlefwandes Christeliga plikt och skyldighet, at med wördsam åtänka påminna sig de saliga dödas förda dygdewandel, sig sielswom til upmuntran, tröst och efterdöme på salighetenes wäg, och them afsednom, ehuruwäl the efter döden hunnit thet högsta lycksalighetenes mål, til wälsörtient lofwärdig ihugkomst och äreminne.

Samma Christeliga skyldighet ihogkommom wi ock billigt wid närmarande bedröfweliga Sörge: Åt, då wi uti jordenes sköte nedfättje och förwäre wår saliga dödas, för thetta Lectorstans och Probstinnans, Högåreborna och Dygdådla Fru *CHRISTINA RYDELLAS* andelösa lekamen, hwars Siäl redan intagit sin himmelska rolighet, och hwilfens saknad och bortgång är för thes i sorgen efterlemnade kära Man och Barn, samt öfriga anhöriga och wänner så mycket kånbarare, som Thez lefnads wandel har ibland oss alltid warit lysande af upriktig Gudsfruktan, dygd och ärbarhet.

Och althenskund ingen ringa del af en menniskias lycksalighet thes uti består, at wäl födas och upfostras; ty kan man straxt i början billigt skatta denna Saliga Fruen mågta lyckelig til begge delarne. Fadren war fordom Ryrkioherden wid Beta och Wiby löfliga Församlingar, i lifstiden Högårewördige och Höglärde Herr Jonas Rydelius, och Modren Högåreborna och Dygdådla Matronan Anna Lysing; då warande Ryrkioherdans wid St. Jacobs Församling i Stockholm M. Andrea Lysings käräffeliga äldsta Dotter. Af these hederliga, samt för sin dygd och Gudsfruktan mycket berömda och älskade Föräldrar, hafwer wår saliga döda dragit sin första härkomst och uprinnelse hit til werlden, som skiedde uti Fornåsa Soehn på Ruskhället, Slättet kalladt, år efter Christi börd 1702, d. 19. Januarii; hwaruppå hon straxt efter then naturliga Födelsen blef, medelst thesa sina kära Föräldrars tidiga omsorg, befördrad til den Andeliga nya Födelsen genom watten och Andanom, samt Jesu Christi blods stänkelse til ewinnerligt lif.

Samma Hennes käre Föräldrar underlåto sedan icke ifrån första början i de späda åren, tillika med modersmjölken, gifwa Henne smak af en rättskaffens Gudsfruktan, och wid årens tilltagande låta Henne underwisas uti Guds sanna kundskap och kånedom, samt under trogen wård och upsigt hållas til Gudaktighet och sådane öfningar, som efter hennes ålder och kön lämpade woro. Hens

Hennes goda naturliga böjelse, samt synnerliga qwicckhet at fatta och begripa allt godt, gjorde mödan för Föräldrarna icke swår, utan nöjsam; och theras berömliga efterdöme, som låg henne dageligen för ögonen, upväckte alltid hos henne, såsom ett lydigt och wälartadt Barn, en otvungen och willig efterfölgd.

År 1719 måste Saliga Fru Probstinnan se sin hulda och käre Fader genom döden ifrån sig borttryckas, och fick, så fort tiden kunde fråta bort thenna förlustens bitterhet, med åren allt mer och mer, under mycket widriga omständigheter, tillika med sin kära Moder och två trenne Syskon lämnas wid the swåra påföljder, som gemensligen äro änkiors och faderlösas lott. Thessa swårigheter blewo för vår saliga döda ännu kånbarare, när hon änteligen år 1726, medelst sin öma moders dödeliga afgang, såg sin två öfriga timmeliga hielp och fågnad lika som aldeles förswunnen. Men GUD, som är alla faderlösas Fader och mågtiga förswarare, skickade henne en tidig hielp och undsättning, då hon medelst Guds nådiga försyn och skickelse, år 1731, d. 7. Okt. ingick ett kiärt och hugneligit äktenkap med två warande Bergsfogden, sedermera Krono-Befallningsmannen, i lifstuden Udel och Högaktad Herr HENRICH STOCKENSTRÖM, hwarigenom hon fann sin förära saknad rikeligen ärsatt; men fick beklageligen ej längre åtniuta thenna sålla förman, än til år 1739, d. 8. Junii, då thenne hennes käre Man med döden afgick och lemnade henne efter sig uti ett bedröfweligit änkiöstånd.

Uti thetta korta, dock lifswa äktenskapet, har GUD wålsignat saliga Frun med 5 kära och täcka Barn, 3 Söner och 2ne Döttrar, af hwilka the tvenne äldsta Sönerna straxt i späda åren afledo; Men then yngsta Sonen, Johan Adolph, nu mera Aufcultant wid Kongl. Bergs-Collegium i Stockholm, och Döttrarna Jungfru Anna Sophia och Barbara Christina ännu lefwa och med bittra tårar beklaga then stora förlust och saknad, som the förmedelst sin kära och hulda moders fränfålle bedröfweligen erfara måste.

Thetta nyss äfswannämde sorgesfulla änkiöstånd, hwarunder infunnit sig många och stora beswårligheter, genomlefde vår Saliga Döda med mycken stillhet och tålmod, in til thes hon år 1741, d. 26 Febr. å nyo trädde uti ett hederligt och för hennes små wårnlösa Barn ej mindre fördelaktigt, än för henne sielf önskeligit och lust gistermål med nu warande Prim, S. Theol. Lectoren wid thetta Kongl. Gymnasium,

samt Probsten och Kyrkoherden för Sleda löfliga Församling, Herr Magister JOHANNES SPARSCHUCH, som och sielf wid thenna tiden war stadd uti ett bedröfweligt tre-åra ånklingsstånd efter en huld och from Maka Fru ANNA CATHARINA DRYSEN.

Genom thenna med saliga Fru Probstinnan ingångna ägta förening, blef Herr Lectorn och Probsten ej allenast förhulpen utur sin förra swåra sorg och saknad, utan och wann therhos för sin så mycket spåda och moderlösa Son Laurentius Sparschuch, nu Auscultant uti Kongl. Götha HofRätt, åter igen en kär och ömsinnad moder, hvars dödeliga afgång han nu här tillstådes med heta tårar ej nogsamnt beklaga kan. Uti detta senare ägtenskapet har GUD förlånt twenne Söner, af hwilka den äldre Eric Jonas, här närwarande, och den yngre Henrich, nu förtiden wistande wid Kongl. Academien i Upsala, med blöddande hiertan och rinnande ögon, samfålt med then sorgbundne Fadren och the öfrige käre Syskonen, jämra sig öfwer en högtålfelig Moders sorgeliga förlust och högeligen saknande omwårdnad.

Huru kiärt och ljuffigit thetta så när tiugu åriga äktenskap varit, kan theraf nog skönjas, at fast åren icke varit så få, har likwål tiden syntes ganska kort, och, under en Gudelig och kiärlig sammanlesnad, för then efterlemnade bedröfwade Mannen och Barnen varit liksom en enda dag oförwarandes lupen them utur händerne.

Guds heliga Ord och the Högwärdige dyra Sacramenten woro war Sällas högsta tröst, hugnad och styrkio för Dhes dyra Siäl, genom hwilka Nådamedel hon i trone och hoppet om thet himmelska goda och then tillkommande werldenes kraft dageligen förkofrades. Hennes upriktiga, jemna och fromma sinnelag, samt ärbara upförande tillkyndade Henne, både högres, och lågres ynnest, kärlek och wänskap; hwilket hon tillbaka med all wördnad och ärländsamhet sökte i det yttersta at bemödra. Emot alla war hon hielpfam, i sitt hys idog och försiktig, emot nödlidande barmhertig, emot fattige gifmild, uti sammanlesnad med sin kära Man och Barn kärlig och ljufflig, och uti allmänt umgänge wänlig och behagelig.

Dödsbetraktelser ansåg Saliga Fru Probstinnan bland de wigtiga

tigaste Gudaktighets öfningar; hvarföre hon ock hela sin lefnad igenom hade stådt för ögon och tankar, at, genom Jesu nåd, winna en salig utgång på detta timmeliga, hwarom Hon ock under sin dageliga andakt med sitt husfolk och Barn, troligen, både morgon, och afton, ibland annat, anhöltned denna Bön:

Dödsens skarpa pilar, o! HERRE, lindra wäl: m. m. samt
 Ach! gif at jag, o Fader huld, m. m.

Uträndes härjämte sin hjerteliga förnögsamhet i Gudi, så med andra sänger ur wår Psalmbok, som besynnerligen med the twenne under N. 288 och 300 Min siäl och sinne lät GUD råda, m. m. samt, O store GUD, min Fader och min HERRE, m. m. och thet, (som wår Sal. Döda sade,) efter sin Sal. Moders exempel, som med these Psalmer styrckt sig i andanom under all påkommen wedewårdighet.

Uf GUD war Hon begåfwad med ett förnögt mod både i then goda och onda dagen, ägde ock tåmmelig god hålsa, undantagande, at då och då några tilståndande krämpor inföllo, som dock gingo snart och lyckeligen öfwer. Utlåtandes sig alltid, så under egen, som andras åkommande Siuklighet, i the heliga Guds Ord, som til Theis Lifstert wid thetta sorgeliga tilfålle hårligen förklarade äro.

Når begynnelsen är god, och åndan är begynnelsen lik, då kan en menniska först skatta sig lycksalig. Och som wår Saliga döda alt ifrån späda Barndomen fram för alt annat lårt det ena nödwändigga, en san och upriktig Gudsfruktan, hwilken, under hela thes wandrings lopp, warit grönskande af många Christeliga dygder, så har hon ock i hela sin tid, ja äfwen i sista dödsstunden warit Gudi och menniskiom kär och angenäm; Ty om Gudsfruktan är rätta källan til all dygd, (som wäl aldrig lærer nekas,) så kan ju ingen wara dygdig, som icke är Gudfruktig, och den som är Gudfruktig, han är alltid, ehwad han lefwer eller dö, salig.

Wid början af sifftledne Augusti månad för Sal. Fru Probstinnan, efter årlig sedwånjo för hushållningen skull, ut til Skeda Prästegård, at thet med sin F. Man och Barn tilbringa sin öfriga sommar, hwilken och blef Hennes återstående forta lifstid. Trenne wefor
 efter

efter utflyttningen, eller d. 28 dito, kände Hon sig något oafstlig, thet man dock hoppades warg utan serdeles swår efterföljd; Men dagen theruppå wisade sig sjukdomen mera håstlig med någon fräsa, he-
ra och hufwudwårk, hwilket, waktat alla anwända läkemedel och sorg-
fällig stödtel, mera tiltog än minskades, tils d. 2. Sept. om midda-
gen, då hon fick någon fränad och lindring ifrån sjukdomen; Och som
Hon innom sig kände at then sista stunden war nära för handen, begär-
te Hon at bespifas med then Heliga Mattwarden, som ock med all
wördnad och hiertelig andakt för och wid ett så heligit wårk skedde;
befallande therpå sin sat Gudi sinom skapare och dyra Trålsare med
följande Gudeliga suckningar:

Döden gör mig intet häpen, ändock han är faselig ic.
item: När lifwet skal uphöra, gif mig en sömn så söt, ic. Och
the första orden af M. 30. På HJERREN jag förtröstar, och war-
der wål förlöster; hwilka ord Hon ock, som oftast, under heta sjuk-
domen uprepade.

Emot aftonen tiltog åter den afsmattande Febren, som utan up-
pehåll warade tils d. 4. hujus kläckan. half nio för middagen, då Hon
stilla och saltmodeligen i HERRANOM ofsomnade, sedan Hon här i werl-
den Christeligen och berömligen lefwat 58 år, 6 månader och 13 da-
gar; åtniufandes nu af Guds nådes omäteliga rikedomar den himmel-
ska och ewigtwarande Gålheten, hwarest hennes utsägetiga glädje wet
af ingen ånda, der intet tal, eller mått finnes på Hennes lust, och ther
Hennes oförwanskelige åra och hårlighet är förenad och sammanknip-
pad med slesswa ewigheten hos GUD uti the lefwandes lande.

Hon sofwe nu i frid och ro;
Men wi som här på jorden bo,
Skole altid redo wara
Wi måste och hädan fara.
Christus Guds Son, som är wår tröst,
Then, som of hafwer återlöst;
Han styrke of för sin mildhet,
Honom ste pris i ewighet!

Tacksägelse.

Sör then ynnest, kärlet och wältwilja, som
 thenna Christeliga, högtförnåma och be-
 derwårda Guds Församling, med så ansenlig
 närwårelse, wid thenna sorgeliga Begravnings-
 Act tåfts förklara, så emot then Saliga Dö-
 da, som thes i sorgen qwarleswande, warder af
 hela thet sorgbundna Huset och öfriga Anhörig-
 ge hemburen en ödmjuk och kärlig tacksägelse,
 med försäkran at, hållt wid önskeligare tilfälle,
 thetta them betedda öma och Christeliga med-
 lidande, med all wördnad, tjenst och be-
 redwillighet skyldigast bemöta
 och erkänna.

ERARDE-DIRE,

Wid

Högåreborna och Dngdådla

Proffinnans,

SRU CHRISTINA
RYDELIAS,

S. Theol. Prim. Lectorens och Proffens,

M. JOHAN. SPARSCHUCHS

Högtållskada Makas

ERARDE,

Den 16. Sept. 1760.

Wördsammast framgifwen.

E 3

1760

* * * * *

Sog plår en qwalmig dag sin afton: swalka få,
 Nog saktar böljan sig, och lugnet följer på:
 Men alldrig människans lif sin ro och hwila finner,
 För'n hon i grafwens stöt sin oros ända winner.

Betygen, matta Ben: du kalla Swalf, of lär,
 Att lyckligt somna in, tills morgonväckten är
 Och domesbasunen hör's från Ewighetens tempel;
 Lär hwar en wandringseman, att följa godt exempel.

* * *

Hwad är wäl lefwa wärdt uti wår onda tid,
 Då lasten trycker dygd och trampar ofskuld nid?
 Monn' werlden älskas bör, som likwäl wänskap hatar,
 Som yrar i sin gång, och rätta nöjen ratar?

Skall denna främlingsö bli ewigt paradis?
 Ach! att mång däre tror sig tänka så, som wis!
 Ett öga, som ännu ej känner Himla-liuset,
 Det stadnar med sin hog så gerns ned i gruset.

Förgångligheten tycks en oförgånglig skatt:
 Ett intet kallas allt, ett allt, som swinner platt.
 Den hwirswel- lika lott, som heter jordisk ära,
 De wäderlätta ting, som kropp och själ beswära,

Den falska dröm, wår frögd, den is, som of bedrar,
 Tänk stälta nedrighet, du männstia, hwad du har.
 Du bygger stora Slott på lösa tankegrunder,
 At lifwet nyttja rätt, är ångra sina stunder.

Uppå ditt bullerklot wi stupe forsk om an,
 Ett farligt ögnableck! dock knapt uplysa kan.
 Se! illstan lika dan, hör hur' des ormar hwäsa,
 Se! än ett blodigt hat ur arghets dämpet gäsa,

Se!

Se! hur' ett mordiskt gift i gylde skålar skänks,
 Se! hur' som menlöshet af agget nederstänks,
 Se! högmod lika fräck, och list i helga kläder,
 Se! samwet ifrar sig, men är blott dunst och wäder.

Begär att sällhet få, det wårdas sällan rätt,
 Man ändamålet will, och medlen brukar slätt.
 Ett moln står rundt omkring, som Wisshets-solen höljer,
 Wår Klokhet irrar sig, och henne faran följer.

Wi lefwe icke då, när som wi kunne bäst,
 Wi få ej, usle kråk, när som wi ønske mäst.
 Ej himlen är så hård, att han ej någon ummar,
 Blott ofskuld styr wår lek, och så hans nåd förkunnar:

Men söttman af wårt lif med dragg och galla stäms;
 Dock sinakar lysna'n wäl, fast hiertat deraf kläms.
 Fast wetenskapers lins uti wår tid ej brista,
 Som döden slutar allt, blir konst att dö den sista;

Montr mera uplyst wett gör mera säkerhet?
 Man granstar werldsens lopp, och knapt sitt eget wet.
 Man dämpar fruktans wäld i flere ålderstiften,
 Och wanan att må wäl knapt tänker se'n på griften.

Med snabba löpar-språng, man hinnet nog sitt mål,
 Och dristar på den Nåd, som ingen djerfhet tål.
 Hwar dag i lustans sköt sin själa-nöd förgåta,
 Att nära sina fel och andras swaghet fråta,

Att följa tidens ström, så kastas af och an,
 Det ej den bästa hamn wid slutet lofwa kan:
 Att blindt och rådslööst sin sällhets winning söka,
 Är samla straffets we och plågo-ledjan öka.

Förfallna Christendom, du äggar Skalders nit,
 Du ämne är och blir för rätta snillens fit;
 Ditt altar resas bör, man må ditt offer wäga
 Och tända rökward an; här fordras högre låga.

Ej nekäs dig wår plikt: du äger största rätt,
 Om wålfärd winnas skall uppå behörigt sätt:
 Dig tillhör lif och blod, om du dermed kan hjälpas,
 Fast mera snilletts drift, blott ondskan så kan stjelpas.

Om Christina dygder mer sitt samliud kunna få,
 Här höfs att täflingswis på alla strängar slå.
 Statt upp utur ditt stoft! när kyrkan af dig lyser,
 Får werlden mera ljus och större wårde byser.

Blif bättre, än du är: på helga Skriften se,
 Dig ock naturens röst kan sina läror ge:
 För wåra ögon flyr, det idel glitter warit,
 Man speglar här sin färd, i hwad som far och farit.

En fåfång räkning är på bräckligt understöd:
 Det kånns en dragnings-kraft emellan lif och död:
 Allt samlar styrka hop och stretar mot sin ånda,
 Men hwad som början fått, skall en gång återwända.

I stora Tingens krets, det undranswärda band,
 Ett tycks tillbaka gå, och ett få öfwerhand:
 Allt åflas i sitt lopp, naturen häraf warar,
 Monn' derför allrig hon sin undergång befarar?

Hon tynar efter hand, i hwart ett foster dör:
 Ett frö, som awecknat har, i blomman sig förstor.
 Ett träd med önnig saft må sina frukter föda,
 Sitt rotmass, ålder, storm, des förra lif föröda.

En Sol går upp, se'n ned: en skugge skymtar fram:
 Ett watten rinner bort: en kropp blir rök och dam:
 Ett norrsten släktar kring: ett jordstalf berget krossar,
 En ljungeld blirtrav ned och allt med dunder trossar.

Sjelf Tiden, glupsk och grym, upslukar hwad han födt,
 Fast wid sitt tinneglas och lia rättinu trött:
 Kring wanflighetens fällt han sprider sina wingar,
 Och som han swepsak har, han ej sitt rof betingar.

Wi se naturens spår, som wisa wägen ut:
 Hwi rår hon icke mer? hwi qwäder hon om slut?
 Hwi millioner lif ha wärklings lagar lika?
 För Ewas lystna barn hwi all ting tycks predika?

O! djupste olycks grund, att så förglömma sig,
 I ondskans lustegård så famla på sin stig:
 Ej nyttja kundskap mer, ej mer sin blindhet rätta,
 Och likwäl ofskuld tro lär hela skulden lätta.

Nej, det går alldrig an, att lefwa, dö, som träl,
 Om frihets lönen skall förwaras åt en själ:
 Här gäller wäpnadt bröst, att kufwa dödsfens fasa,
 Här waksamhet behöfs, då afgrunds trollen rasa.

Men dygdens ädla mod det qwäfwes ofta smart!
 Lär, HERR, of att se den snälla tidsens fart,
 Och, för'n han är ej mer, så om wårt hus beställa,
 Att härje-andans stäl skall of ej ewigt fälla.

* * *

Så war min andakts loyp, der jag i stillhet satt,
 Nu tanken nedersteg i grafwens djupa natt:
 Nu öfwer stjernors högd med trones wingar hinte:
 Jag såg der uppe allt, men här ett flyktigt inte.

D

Der

Der Lifsens Furste satt i herrlighetens sal,
 I kretsen Anglar stod och Helgon utan tal:
 Förente glädje-ljud kring Guda-thronen spelte,
 Der ewig Wisbet helt sitt råd med godhet delte:

Förtryckta dygden fecf sin hugnad och förswar,
 Den sträckte ut sin palm, som fordom korset bar.
 Nu äran i sin högd och rätta fågring blänkte,
 Det war en säker lön, som hon för mödan stänkte.

All-Fadren, som i nåd och huldbet helt är stor,
 Föräldrars hulda bröst upfyllte: tanken for
 Bland tusend släkter fram, här woro sälla Fäder,
 Här swäfde Mödrars frögd, med Barnsens: allt sig gläder?

Som stjernors ljusa här de täfla i sin glants,
 Som i triumpher ses en Hjelte med sin krants:
 Så i odödlighet sägs Himla-staran hinna,
 Och likt med Seraphim i helig klarhet brinna.

Doct salighetens prakt ho kan wäl teckna rätt?
 Ej drat hörer nog, ej ögat ser sig mått.
 Jag mig på anlet ned för Majestätet kastar,
 Och lycklig prisar den, som til hans rike hastar:

Här är en lustig ort, att få sin boning opp,
 Då själen mer ej dwälgs uti en dödlig kropp.
 Strax denna tankefart kom åter til det låga,
 Mig mötte qwal och pust, förwirring, sorg och plåga:

Kring närmsta Herdens tjäll en gräslig dunna föll,
 Hon Morgonrådnans lins och lust tillbaka höll.
 Ett mörker tjockna ses, som allt i jämmer sänkte,
 Och strida tårars regn kring bleka kinder stänkte.

Herde

Herdinnan somnar af: en eld i ädvor war,
 Som tänd af döden sjelf så häftigt särat har:
 Hon upp sin matta hjäl til Lifvens boning sände,
 Här börjas åter sorg, när hennes fädt sin ände.

En Ande wiste sig, som ljuffte Wårdnad war,
 Och i bedröflig hamn nu fleras ångslan bar.
 Han war det Gudabarn, som här wår ömhet böjer,
 Som styrer hjertats gång och känslans wälde röjer.

Han Kärlek beta plår: han slog sig nu för bröst:
 Jag skalf, med häpnad hör förnyad turturröst.
 „Stu hjertan stillas åt, som jag åt dig förenat,
 „Säg Himla-Fader, säg, du som mitt wäsend renat:

„Förlåt ditt swaga barn, jag här ej wet ditt råd,
 „Men fruktar, wreden mer nu galla får, än nåd.
 „Skull jag med egna bloss mig ut på rynden wäga,
 „Att samla giffningslukt en stråle af din låga,

„Jag lika blödig, swag och mörk tillbaka går,
 „Och tycker, att din hand, mer än ditt hjerta, rår.
 „I sömnigt tidsfördrif har ej den Wännen lefwat,
 „Som döden i sitt garn och mörka fångle wefwat:

„Hon tjente dig med frögd, du hennes wällust war;
 „Du pröfwar såleds bäst, hur hon sen wandrat har.
 „De sinas ögnelust och ädla sinnens smycke
 „Hon warit i sin tid: här saknas alltför mycke!

„Jag ser det godas brist och mänsklighetens fall,
 „Jag stupar i mitt qwal inför din fotapall.
 „Hwar dag du werlden ger, befalles jag så laga,
 „Det mänskligan lära må att älska och behaga:

„Men, hwad, med möda byggs, med lätthet nederrifs,
 „Hwad mönster wisas upp, på dödsens lista skrifs.
 „Nu lilljor wisna bort, och näsror marken skyla;
 „Jag fruktar allestäds mitt spåda lif at kyla.

Han talte: rundt omkring ett återfall blef hördt,
 Som kunde wilda diur och stumma bergen rördt;
 „Hur är, du människia, hård, hur råttwis Skaparns iswer,
 „Som från ditt Släkte tar, hwad prydnad han dig gifwer!

„När dygd är blott ett namn, och wett blott kärnlöst skal,
 „När hjertat är så argt och trohet är så hal,
 „Sjelf ledsnad målar sig wid denna människjoflården,
 „Och fromme Sjålar fly, som kan ske drögt, ur werlden.

Men och! wi håpne stå! hwad Kärlek en gång sagt,
 Till ewigt minne blir på våra hjertan lagt:
 Utur hans öma sköt de tårekällor brista,
 Som ej i glömskans flod sitt bittra watten mista.

Då till det tyfsta Land hans Ufbild seglar af,
 Och kosan riktad är från står och böljors qwas,
 Wi mitt i stormars brus de sälla tragter ståde,
 Der hwilan står tillreds och lugu för tidsens wåde:

Nu fällas seglen ned, som lupit nyss i hamn,
 Nu lastas all ting af i Fredsens egen famn:
 Wi se wäl denna fart, och Kärlek gerna wille
 Med sig Os föra in i detta frögdegille;

Ännu dock återstår den ljufwa Samlings dag,
 Då långtan mättar sig af himlens wälbehag.
 En högtbedröfwad Man, som saknar wid sin sida
 Sin Wån, sin andra Skatt, ej annan tröst kan lida:

Han,

Han, som med Andans kraft så wäldigt rustad är,
 Nu sina tårars bröd, sin jämrans spis, begär:
 En efterlemnad hop, som bunden wid hans hjerta,
 Fördblur med sin sorg den öma Fadrens smärta.

Jag, wid så unklig syn och Moderlöfas qwal,
 Helt fåfängt mödar mig med witttra tankars wal:
 Jag är in till min graf, från sjelfwa födslostunden,
 I skyldig wördnads nit det kära Stoft förbunden:

Men när jag Hennes lof will para mot min plikt,
 Farwål, mitt matta spel och twungna Skaldebikt!
 Det blir ej aggets dom, at jag ej fyllest skrifer;
 Nu Dygden dömer sjelf och Sanning wittne blifwer.

Det tysta ömhets språk, som tolkar saknad bäst,
 Må föra saken ut om wår bortfarna Gäst:
 När suckar skywerts gå och tårar jordwerts falla,
 Så röjes dess beröm, och ryktet blir hos alla.

Du uphögd, sälla Sjal, är öfwer allt wårt pris,
 Der äran famlar ej, som här, så skiftewis:
 Du frögdas utan mått uti ditt Syskonmöte,
 Wid hwilkas bortgång du och wi i tårar flöte.

En gång de öma Band, som döden lofat har,
 Sku åter knytas hop, och glädjen blifwa qwar:
 At hjertan, som sin frögd med dig i grafwen sänka,
 Skall Himlens milda hand en ewig hugnad skänka.

S. N. *)

2f

D 3

*) Läsaren behagade gunstigt ursälta den, under andra uplagan, sedda rubbning uti denna skrift, förmedelst werfernas assistande, hwartigenom sammanhaget mellan versarna emellan synes hafwa lidit på åtskilliga ställen.

Af en annan.

Nät en gång dö, det skulle grusligt wara,
Om JESU dödd wår dödd ej wandlat om;
Då wor' wist swårt från snöda werlden fara
Så arm och blott, som man til henne kom.
Ack! usla lif, om man skull ständigt blifwa
För dödsens stund försärad, som en slaf:
Ack! grymma dödd, om han fecl saken drifwa
Och ewigt qwal begynna wid wår graf.

Men JESU dödd oss ej tillåter klaga
På dödsens magt, som oss ej stada gör:
Wår Wån, som dog för werlden, wil så laga
At döden oss til rätta lifwet fö'r.
Så wist Guds Son, af ewig kärlek drifwen,
I mennisko-kött har smakat ewigt we!
Så wist wår dödd en lustig port är blifwen,
Som öpen wäg til Paradis skal ge.

Hwad stadar då, at lemna allt på jorden,
När man om allt i himlen wisshet har?
Man res ju glad til sälla Bröllops-borden,
När sorg och nöd wid resan lemnas qwar?
I lifwet man då ej för döden rådes;
Ty JESU dödd wår synd borttagit platt:
Och, när man dörr, at lifwet man rätt glädes,
Ty JESU lif i högden oss upfatt.

Lycksa

Lycksalig den, som Jesum så lärt känna,
 At Jesu nåd kan honom göra trygg:
 Bland all slags tröst, måst fågnar sig af denna,
 At Jesus har alt burit på sin rygg:
 Som främling ståds på ewigt hemwist täncker,
 Och väntar glad en säll förlofnings stund,
 Med hopp och tro i Jesu får sig säncker,
 Til saligt slut ej söker annan grund!

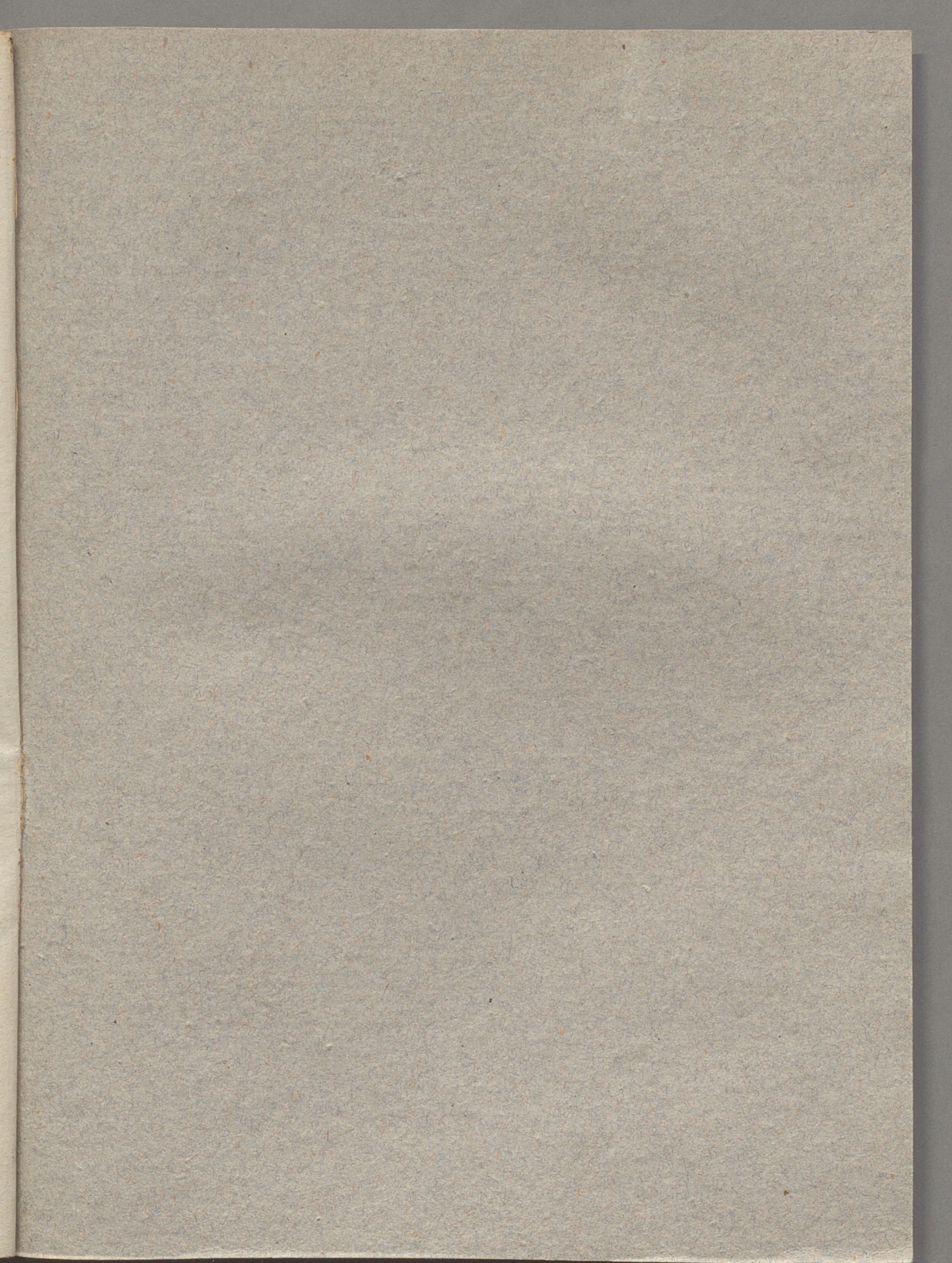
Ach! sälla dag, när själen afsked tager
 Från jordens grus, från Babels swära land!
 Ach! sälla stund, när herrlighetens lager
 Bli'r seger-prækt wid lifsens sälla strand!
 Den flyttning bör högst säll och lustig nämnas,
 När barnet hem til Fadrens stöte för's,
 Der arfwet skal i full besittning lemnas:
 Hwad under då, at frögd och lofsång hörs?

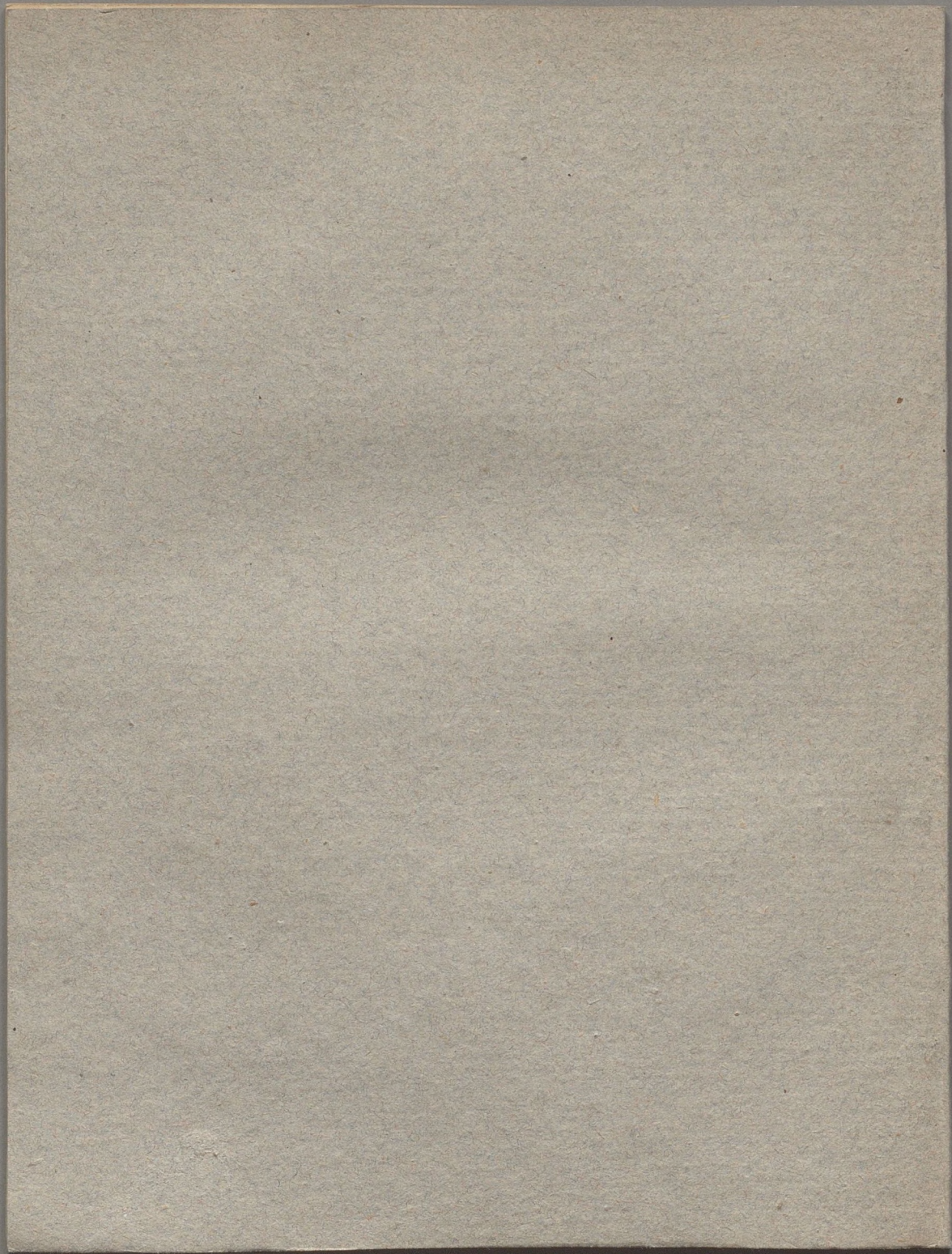
Mig tyckes se, hur' himlens sälla gäster,
 Som sluppet wäl från dödlighetens qwal,
 Bepnydde stå, som Konungar och Präster
 För Lambsens Stol, i öfra-riksens Sal.
 Ach! sälla chor, af fullt förlöste Brudar,
 Som ewigt få sin Brudgum wistas när!
 Ach! herrlig glans af skönsta bröllopsstrudar!
 Min längtan öks. Ach! at jag wore der!

I salig stund, har JESUS welat kalla,
 Härifrån: til sig en dyr och trogen Siäl:
 Fru SPARSCHUCH nyss, til himla nögen alla,
 Fäddt resa hem och mår nu ewigt wäl.
 Hon fann sitt lif i JESU död och smärta,
 I all sin dygd Hon lefde på hans nåd:
 En ständig lag war det för Hennes hierta,
 Att wara nögd med JESU kärleksråd.

O! JESU kär, som kära Bruden taget
 Til ewig frögd, uti din liufwa famn,
 Hugswala dem, som ömsta saknad slaget,
 Och gif dem tröst, utaf ditt söta Namn.
 Inprägla sielf i hwart bedröfwadt sinne,
 Att wi, så wist, som du på korsbet deg,
 Wår Sälla Wån i himmelsk klarhet sinne:
 Mot saknad wår är blott den trösten nog.

www.books2ebooks.eu